

Arrest

nr. 53 586 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 juni 2010 en dient een asielaanvraag in op 2 juni 2010.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 25 augustus 2010.

Op 10 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Deze beslissing werd aangetekend verzonden naar de gekozen woonplaats van verzoekster op vrijdag 10 september 2010.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin afkomstig uit Vucitrn, Kosovo. Sinds veertig jaar woonde u weliswaar in Novi Sad, Servië, waar ook uw kinderen geboren zijn. Uw kinderen hebben de Servische nationaliteit, maar u weet niet welke nationaliteit u precies heeft. U weet enkel dat u geboren bent in Vucitrn en dat u in Novi Sad geleefd heeft. Uw oudste kinderen vertrokken jaren geleden allen naar Duitsland. U bleef achter in Novi Sad met uw echtgenoot en uw jongste zoon M. (O.V. 6.347.661). M. verbleef eenmaal één jaar in Duitsland, waarna hij terug naar Servië gerepatriëerd werd. U ging uw kinderen tijdens dat jaar opzoeken in Duitsland, maar u vroeg er geen asiel aan en keerde na twee maanden terug naar uw zieke echtgenoot in Servië. Nadat uw echtgenoot het jaar na de Kosovo-oorlog stierf, leefde u samen met M. in Novi Sad. M. keerde hierna nooit terug naar Duitsland. U werkte net na het einde van de oorlog soms op de markt, waar u zonder vergunning goederen verkocht. U werd hiervoor tweemaal beboet door de politie en er werd u gezegd dat u een brief zou ontvangen waarmee u zich moest aanmelden bij de gevangenis. U kreeg deze brief nooit aangezien u naar België vertrok. Uw zoon werd eenmaal met een wapen bedreigd door een Serviër die hem niet wilde uitbetalen. M. wilde zich voor de problemen met deze man aanmelden bij de politie, maar u hield hem tegen aangezien u niets met de politie te maken wilde hebben. U en M. hadden in Novi Sad ruzie met een buurman en zijn moeder naar aanleiding van een muur die tussen jullie huizen stond. Deze buurman was agent en u had schrik dat hij u iets zou aandoen, hoewel hij u nooit bedreigde. Ruim anderhalf jaar voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal vertrok M. met zijn echtgenote, E. B. (O.V. 6.347.661), naar België, waar hij asiel aanvraagde op 12 november 2008. Aangezien u in Novi Sad helemaal alleen was, ziek was (u heeft hartproblemen en lijdt aan diabetes), niet meer voor uzelf kon zorgen en schrik had voor de buurman besloot u ook naar België te komen om dicht bij uw kinderen te zijn en medische verzorging te krijgen. U vroeg op 2 juni 2010 asiel aan in België. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u een Servische geboorteakte neer, uitgereikt op 18 april 2007 te Kraljevo.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen uitsluitsel kon geven over uw nationaliteit. U verklaarde in Vucitrn, het huidige Kosovo, te zijn geboren, maar ondertussen al meer dan veertig jaar in Novi Sad, Servië, te hebben gewoond (CGVS, p. 2, 7). U situeerde uw asielmotieven ook ten aanzien van Servië. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde geboorteakte dat u over het Servisch staatsburgerschap beschikt. Uw asielaanvraag en actuele vrees dienen dan ook ten opzichte van Servië beoordeeld te worden.

Voor wat Servië betreft, dient er op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo dient vastgesteld te worden dat de door u afgelegde verklaringen geenszins stroken met de verklaringen die uw zoon B. M. (O.V. 6.347.661) op 15 april 2009 op het Commissariaat-generaal aflegde. Uw zoon stelde immers dat u constant samen met hem zou hebben gewoond, ook toen hij van 1992 tot 1998 in Duitsland verbleef en werd gerepatriëerd naar Servië, toen hij van 1999 tot 2003 nogmaals in Duitsland verbleef en opnieuw naar Servië werd gerepatriëerd, toen hij in december 2004 in Kroatië, onderweg naar Duitsland, werd opgepakt en teruggeleid naar Servië en toen hij ten slotte in maart 2005 met een visum voor Hongarije naar Oostenrijk probeerde te reizen maar naar Novi Sad terugkeerde aangezien er te veel controles waren (CGVS B. M. 15/4/2009, p. 2, 3, 6, 10). Deze verklaringen werden bevestigd door diverse stukken uit het administratieve dossier van M., waaruit blijkt dat twee van zijn kinderen in 1992 en 1994 in Duitsland werden geboren, dat M. op 8 september 2000 een nieuwe asielaanvraag in Duitsland indiende en op 19 maart 2003 gerepatriëerd werd naar Servië, en dat hij een visum voor Kroatië, geldig van 26 december 2004 tot 26 december 2005, en twee visa voor Hongarije, geldig van 23 maart 2005 tot 23 maart 2006 en van 31 juli 2006 tot 31 januari 2007, verkreeg. Uzelf verklaarde aanvankelijk nooit in Duitsland te hebben verbleven en er ook nooit asiel te hebben aangevraagd. U verklaarde dat M. eenmaal gedurende een jaar in Duitsland verbleef en dat u ondertussen in Novi Sad verbleef (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met de verklaringen van uw zoon van 15 april 2009 wijzigde u plots uw verklaringen en beweerde u dat M. inderdaad verschillende keren gerepatriëerd werd, maar dat uzelf slechts éénmaal, nog voor de Kosovo-oorlog, naar Duitsland ging, en dit om uw kinderen aldaar gedurende twee maanden te bezoeken, waarna u weer terugkeerde naar

Servië (CGVS, p. 9). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen biedt geen afdoende uitleg voor de vastgestelde ongerijmdheden.

Voorts kan hier aan toegevoegd worden dat ook uw verklaringen over de problemen die u en uw gezin zouden hebben gekend in Servië volledig haaks staan op de - overigens ongeloofwaardig bevonden - verklaringen van M. van 15 april 2009. Uw zoon maakte ten overstaan van het Commissariaat-generaal gewag van verschillende incidenten met de politie van Novi Sad, door wie hij jarenlang meermaals zou zijn opgepakt en mishandeld. M. verklaarde dat jullie buurman/politieagent hem niet kon uitstaan en bevriende politieagenten op hem afstuurde om hem twee tot driemaal per maand te slaan, op te pakken en zijn geld af te nemen. M. verklaarde tevens dat de politie u na zijn vertrek naar België in Novi Sad zou hebben opgezocht en zou hebben meegenomen naar het politiebureau. U zou toen ondervraagd zijn over de verblijfplaats van uw zoon (CGVS B. M. 15/4/2009, p. 5, 6, 7, 9, 10). U gaf weliswaar aan ruzie te hebben gehad met jullie buurman/politieagent en zijn moeder en schrik te hebben gehad dat uw buurman u iets zou aandoen, maar u verklaarde dat uw ruzie met uw buurman in zijn hoedanigheid van burger plaatsvond en dat hij enkel agent van beroep was. U verklaarde bovendien dat M. nooit problemen met de politie heeft gehad, dat de politie nooit naar uw huis kwam om zich te informeren over M. en dat uzelf ook nooit naar het politiebureau ging of moest gaan (CGVS, p. 8, 10, 11). U verklaarde verder dat M. kort voor zijn vertrek naar België met een wapen werd bedreigd door een Serviër voor wie M. had gewerkt nadat M. om zijn loon had gevraagd (CGVS, p. 8). M. repte evenwel met geen woord over dergelijk incident tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal.

Gezien de voorgaande ongerijmdheden tussen uw verklaringen en deze van M. komen uw algemene geloofwaardigheid, de geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken jarenlange verblijf in Novi Sad en de geloofwaardigheid van de problemen die u en uw familie in Servië zouden hebben gekend ernstig in het gedrang. Het feit dat u uw nationaliteit en uw verblijfssituatie vóór uw komst naar België helemaal niet aantoonde, is bovendien een element dat van dien aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie. Deze bevinding wordt nog extra ondersteund doordat u op het Commissariaat-generaal verklaarde nooit enig ander identiteitsdocument, van zowel Kosovo als Servië, in uw bezit te hebben gehad dan een geboorteakte en nooit andere identiteitsdocumenten te hebben aangevraagd aangezien u deze als oude vrouw niet nodig had en er nooit naar gevraagd werd (CGVS, p. 3, 6, 7). Deze verklaringen stroken echter geenszins met uw verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en waar u aangaf wel degelijk een paspoort en een identiteitskaart te bezitten, maar deze te hebben achtergelaten in Kosovo (verklaring DVZ 4/6/2010, p. 3).

Voor wat betreft de door u geschetste problemen op de markt in Servië - u werd tweemaal beboet en er werd u gezegd dat u een brief zou ontvangen om u aan te melden bij de gevangenis (CGVS, p. 8, 10) - dient vastgesteld te worden dat deze feiten dateren van voor en net na de Kosovo-oorlog. Zij kunnen dan ook niet in aanmerking genomen worden als uw directe vluchtaanleiding. Uit uw verklaringen blijkt overigens niet dat u onterecht boetes zou hebben gekregen. U stelde immers zelf dat u zonder vergunning op de markt stond en dat het zelfs normaal was dat u boetes kreeg (CGVS, p. 8). Het handhaven van de openbare orde behoort dan ook tot de taken van de politie en het bestraffen van onderdanen voor handelingen die onwettig zijn behoort tot de soevereine bevoegdheid van een staat en wijst op zich niet noodzakelijk op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hoe dan ook verklaarde u Servië in 2010 uiteindelijk te hebben verlaten omdat u er, nadat al uw kinderen het land hadden verlaten en uw echtgenoot gestorven was, alleen achtergebleven was, u ziek was (hartproblemen, suikerziekte) en u niet langer voor uzelf kon zorgen aangezien u ook niet meer kan werken (CGVS, p. 4, 5, 8, 9, 11). U besloot zich hierop bij uw jongste zoon M. te voegen, die sinds november 2008 in België verblijft. Deze door u aangehaalde asielmotieven zijn echter van louter persoonlijke, medische en socio-economische aard en houden op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben ten gevolge van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, of met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hier dient aan toegevoegd te worden dat het Commissariaat-generaal in de asielaanvraag van uw zoon op 29 juli 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, die op 23 november 2009 werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor uw zoon geen verblijfsrecht in België meer heeft. Met betrekking tot uw gezondheidsproblemen kan nog worden opgemerkt dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde geboorteakte bevestigt louter uw identiteit en het feit dat u in Kosovo geboren bent, maar niets meer. Deze elementen worden op zich door mij niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel vraagt verzoekster de hervorming van de beslissing van de commissaris-generaal omdat in de bestreden beslissing volgens verzoekster wordt voorbijgegaan aan de kern van haar problemen, namelijk dat zij als Roma geen menswaardig leven kan leiden in Servië. Zij meent dat haar verklaringen worden ondersteund door objectieve mensenrechtenverslagen, namelijk een rapport van Amnesty International van juni 2010 dat wijst op de problemen inzake huisvesting van de Roma in Servië en een internetartikel van Boris Babic van 25 september 2010 dat bevestigt dat de Roma in Servië nog steeds op regelmatige basis het slachtoffer zijn van etnisch en racistisch geïnspireerd geweld. Verzoekster beweert ook dat haar medische problemen het gevolg hiervan zijn. Inzake de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster en die van haar zoon omtrent hun verblijf in Duitsland, merkt ze op dat deze verklaringen niet de kern van haar asielaanvraag uitmaken en dat haar verblijf in Duitsland irrelevant is. Ze wijt deze tegenstrijdigheden aan haar zoon en aan haar dementie. Inzake de verklaringen van haar zoon over de buurman legt verzoekster uit dat haar zoon haar allicht niet wilde verontrusten en haar daarom niets gezegd heeft.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst erop dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij duidelijke afwegingen heeft gemaakt tussen de verklaringen van verzoekster en deze van haar zoon, om tot de vaststelling te komen dat deze tegenstrijdig zijn en dat door deze ongerijmdheden verzoeksters algemene geloofwaardigheid, de geloofwaardigheid van haar beweerde onafgebroken verblijf in Novi Sad en de geloofwaardigheid van de problemen die zij en haar familie in Servië zouden hebben gekend, ernstig in het gedrang komt.

Verzoekster voert in het middel aan dat zij verklaard zou hebben dat zij geen huisvesting kan genieten en voegt in dit verband een recent rapport van Amnesty International aan. Uit het gehoorverslag van verzoekster blijkt echter dat zij nooit melding heeft gemaakt van problemen inzake huisvesting of van het feit dat zij op straat zou moeten leven. De verwijzing naar het gebrek aan huisvesting vindt dus geen grond in de verklaringen van verzoekster en is bijgevolg niet ter zake dienend. Ook het rapport van Amnesty International doet niet ter zake, nu verzoekster nooit enige melding heeft gemaakt van problemen inzake huisvesting.

Inzake haar sociale rechten en het recht om te werken blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster geen melding heeft gemaakt van het ontbreken van sociale rechten, zodat niet kan worden aangenomen dat

zij in dat verband concrete problemen had. Inzake het recht om te werken blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij op de markt werkte (gehoorverslag CGVS, p.8 "*ik ging op de markt verkopen*") en dat zij op een bepaald moment niet op de markt mocht staan omdat ze een vergunning moest hebben waarover ze echter niet beschikte (CGVS, p. 8). Verzoekster heeft niet verklaard en brengt geen elementen aan die erop wijzen dat haar het recht om te werken *de facto* onmogelijk wordt gemaakt door de Servische autoriteiten.

Nu verzoekster nooit vermeld heeft dat zij een gebrek had aan sociale voorzieningen, aan huisvesting of aan werk, kan niet aanvaard worden dat de gezondheidsproblemen die zij nu aanhaalt te wijten zijn aan deze elementen. Zij vermeldde enkel dat zij last had van een hoge bloeddruk en suikerziekte (CGVS, p.4) en dat zij daarvoor naar de dokter was gegaan. Door de loutere bewering in het verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat haar medische aandoeningen te wijten zijn aan armoede en onhygiënische omstandigheden die op hun beurt het gevolg zijn van sociale discriminatie.

Inzake de problemen met haar buurman verklaarde verzoekster niet –zoals zij vermeldt in het verzoekschrift- dat zij deze problemen niet aan de politie gemeld heeft uit angst voor de reactie van de politie en omwille van het besef dat deze niet optreden in gevallen van agressie tegen Roma, maar wel -zoals blijkt uit de stukken van het dossier- dat ze ruzie hadden met de buurman en zijn moeder over een muur, dat ze problemen hadden als burger maar dat deze buurman wel bij de politie werkte (CGVS, p11) en dat ze niet naar de politie gegaan is omdat de buurman hen dan zou vermoord hebben (CGVS p. 12). Hieruit blijkt dat verzoekster niet naar de politie is gegaan uit angst voor de buurman, en niet omwille van de redenen die ze vermeldt in het middel.

Inzake haar verblijf in Duitsland stelt verzoekster dat deze verklaringen niet de kern van haar asielrelaas raken. In de bestreden beslissing wordt in dit verband gesteld dat er tal van tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar zoon. Deze tegenstrijdigheden blijken inderdaad uit de gegevens van het dossier, waarin zich ook het gehoorverslag van haar zoon bevindt. Verzoekster wimpelt deze tegenstrijdigheden af door te wijzen op foutieve verklaringen van haar zoon en dementie van zichzelf. Verzoekster heeft echter nooit verklaard dat zij dement is en ze heeft nooit medische attesten in dit verband naar voor gebracht, zodat deze uitleg niet aanvaard kan worden. De omstandige uiteenzetting in de beslissing van de commissaris-generaal wordt bijgevolg niet op goede gronden betwist en wordt als vaststaand beschouwd en bijgetreden.

Inzake de verklaringen die haar zoon heeft afgelegd over de buurman, merkt verzoekster op dat haar zoon haar allicht niet wenste te verontrusten en haar daarom nooit vermeld heeft dat hij meermaals werd geslagen door toedoen van deze buurman. Deze verklaring achteraf van verzoekster doet echter geen afbreuk aan het feit dat zij verklaard heeft dat deze buurman haar zoon wel haatte en hem in het oog hield (CGVS p. 11) maar niet verklaard heeft dat hij of door hem gestuurde mannen hem sloegen. Deze verantwoording van verzoekster kan bijgevolg niet worden aanvaard en de tegenstrijdigheden in dit verband blijven bestaan.

Ook verzoeksters verwijzing naar een internetartikel dat niet op haar persoonlijk betrekking heeft en waarin gesteld wordt dat de Roma in Servië op regelmatige basis het slachtoffer zijn van etnisch en racistisch geïnspireerd geweld, en verzoeksters loutere verwijzing dat zij als Roma geen menswaardig leven kan leiden in Servië, om aan te tonen dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, is niet dienend. Elke asielaanvraag wordt op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht. De bewering van verzoekster dat zij behoort tot een bepaalde sociale groep kan niet overtuigen. Het behoren tot een sociale groep wijst er immers niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Verzoekster heeft immers verklaard dat zij naar België gekomen is omdat ze ziek was en alleen (CGVS, p.8), dat ze in Kosovo nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten of met andere burgers (CGVS, p.10), dat de politie in Novi Sad nooit aan haar deur is geweest en dat ze er nooit naar het politiebureau is moeten gaan of is meegenomen (CGVS, p. 10).

Ook de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Alleszins wordt

vastgesteld dat verzoekster, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het administratief dossier niet aantoonde dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Inzake verzoeksters medische problemen stelt de commissaris-generaal terecht (zie punt 2.3.) dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. In dit verband dient verzoekster de daartoe geëigende procedure in te stellen namelijk een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.5. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen aangezien de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund heeft op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Verzoekster weerlegt de door de commissaris-generaal aangenomen motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET